

Sygn. akt: I C 1323/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Hanna Daniel
Protokolant:	sekr. sąd. Piotr Ziółkowski

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2022 r. w Bydgoszczy

sprawy z powództwa M. D.

przeciwko L. W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 90.000 (dziewięćdziesiąt tysięcy) zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 10 % w skali roku za okres od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 9 listopada 2020 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 listopada 2021 r. do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 9.934 (dziewięć tysięcy dziewięćset trzydzieści cztery) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Hanna Daniel

Sygn. akt I C 1323/21

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 26 października 2021 r. przeciwko L. W. powódka M. D. wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 90.000 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 10% w skali roku od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 9 listopada 2020 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 listopada 2021 r. do dnia zapłaty. Nadto powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu podano, że w dniu 11 stycznia 2005 r. powódka zawarła umowę pożyczki z pozwanym i A. K. na kwotę 90.000 zł. Wyjaśniono, że w dniu 28 sierpnia 2020 r. powódka wypowiedziała umowę pożyczki i wezwała pozwanego do zwrotu pożyczki w terminie 6 tygodni. Podkreślono, że do dnia wniesienia pozwu pozwany nie spłacił pożyczki (k. 3-4).

W odpowiedzi na pozew pozwany L. W. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania. Pozwany przyznał, że między stronami doszło do zawarcia umowy pożyczki, a powódka otrzymywała od dłużników regularne spłaty tytułem odsetek kapitałowych pomimo zapisów umowy. Wyjaśniono, że problemy pozwanego rozpoczęły się w 2011 r., w którym wspólnik A. K. bez uzasadnionej przyczyny dokonał wypowiedzenia umowy spółki cywilnej. Pozwany wskazał, że jego wspólnik dokonał również wrogiego przejęcia majątku spółki, uniemożliwił mu dostęp do kont i został on odcięty od spraw spółki. Zaznaczono, że z uwagi na powyższe pozwany

nie miał możliwości wywiązania się z zawartej z powódką umowy pożyczki, przebywał na rencie i okresowo korzystał z pomocy MOPS. Pozwany wskazał, że nie miał on żadnych dochodów, które mógłby przeznaczyć na spłatę pożyczki, natomiast spółka posiadała licznych wierzycieli, których jako odpowiedzialny solidarnie wspólnik, spłacał i nadal spłaca. Pozwany podał, że obecnie utrzymuje się z renty w wysokości 916 zł, z której również są egzekwowane zaległości spółki. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa na podstawie art. 5 k.c. Zakwestionował również wysokość dochodzonych odsetek umownych (k. 15-18).

Postanowieniem z dnia 15 lutego 2022 r. Sąd zawiadomił o toczącym się postępowaniu A. K. i pouczył go o możliwości wstąpienia do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanego (k. 34).

Podczas rozprawy w dniu 18 maja 2022 r. pozwany uznał powództwo (k. 55).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11 stycznia 2005 r. powódka M. D., jako pożyczkodawca, zawarła umowę pożyczki z pozwanym L. W. i A. K., działającymi jako wspólnicy spółki cywilnej, na kwotę 90.000 zł. Strony ustaliły, że od kwoty pożyczki pożyczkodawcy będą należne odsetki w wysokości 10% w skali roku. Spłata odsetek miała nastąpić w dniu spłaty należności głównej.

Pozyczkodawca postawiła pożyczkę do dyspozycji pożyczkobiorcy na czas nieokreślony z możliwością wypowiedzenia umowy pożyczki przez każdą ze stron. Termin wypowiedzenia umowy pożyczki wynosił okres jednego miesiąca.

dowód: umowa pożyczki z dnia 11 stycznia 2005 r. k. 8,

Pismem z dnia 28 sierpnia 2020 r. powódka wypowiedziała pozwanemu umowę pożyczki z dnia 11 stycznia 2005 r. z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia.

Pismem z dnia 15 września 2020 r. powódka wezwała pozwanego do zwrotu udzielonej pożyczki w terminie 6 tygodni od dnia, w którym umowa pożyczki została wypowiedziana. W piśmie powódka wskazała na możliwość zawarcia ugody w przedmiocie zwrotu pożyczki.

W/w przesyłki zostały doręczone pozwanemu w dniu 21 września 2020 r.

dowód: wypowiedzenie umowy z dnia 28 sierpnia 2020 r. k. 10, wezwanie do zwrotu pożyczki z dnia 15 września 2020 r. k. 9, potwierdzenie nadania przesyłki k. 11,

Przedstawiony wyżej stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów przedstawione przez stronę powodową. Sąd uznał za wiarygodne w/w dowody z dokumentów zebrane w sprawie, albowiem zostały sporządzone we właściwej formie, przewidzianej dla tego typu dokumentów. Były przejrzyste i jasne. Ich autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu ani stron postępowania.

Jako nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd uznał przedłożone przez pozwanego do akt sprawy dokumenty, z uwagi na to, że dowody te zostały powołane na fakty nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy i zmierzały jedynie do przedłużenia postępowania. Nie miały one żadnego znaczenia procesowego z punktu widzenia zawartej między stronami umowy pożyczki, jej wypowiedzenia i ewentualnej spłaty, natomiast dotyczyły jedynie sytuacji materialnej pozwanego i jego konfliktu z wspólnikiem spółki cywilnej.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Należy zauważyć, że uznanie powództwa jest instytucją prawa procesowego, które wywiera skutki wynikające z powołanego wyżej przepisu. Konsekwencją uznania przez pozwanego powództwa jest konieczność uwzględnienia przez sąd powództwa w zakresie, w jakim pozwany uznał powództwo bez potrzeby przeprowadzania w tym zakresie

postępowania dowodowego. Uznanie powództwa przez pozwanego nie wiąże sądu orzekającego, o tyle, że wydając orzeczenie w sprawie jest on obowiązany dokonać oceny uznania powództwa pod kątem istnienia przesłanek negatywnych określonych w art. 213 § 2 k.p.c. (wyrok SN z dnia 8 kwietnia 2016 r., sygn. akt I CSK 285/15, LEX 2052442).

Orzecznictwo wskazuje, że uznanie pozwu jako odnoszące się zarówno do podstawy prawnej, jak i faktycznej zgłoszonego żądania stanowi akt dyspozycyjny, lecz o ograniczonym znaczeniu. Mianowicie, podlega ono kontroli co do jego zgodności z obowiązującym stanem prawnym i obiektywnie istniejącym stanem faktycznym. Spełnienie tego wymagania kontroli powinno być poprzedzone wyjaśnieniem w niezbędnym zakresie elementów stanu faktycznego i właściwej w świetle przepisów prawa materialnego podstawy zgłoszonego i uznanego żądania. Dopiero wynik takich prawidłowo dokonanych czynności pozwala na rozeznanie w "okolicznościach sprawy" w rozumieniu przepisu art. 213 § 2 k.p.c. i stanowi dostateczną podstawę do wyrażenia oceny co do znaczenia, jakie może odegrać akt uznania pozwu (wyrok SN z dnia 7 listopada 1996 r., sygn. akt I PRN 85/96, LEX nr 2156973).

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W świetle ustaleń faktycznych sprawy w dniu 11 stycznia 2005 r. powódka, jako pożyczkodawca, zawarła umowę pożyczki z pozwanym i A. K., działającymi jako współnicy spółki cywilnej, na kwotę 90.000 zł. Strony ustaliły, że od kwoty pożyczki pożyczkodawcy będą należne odsetki w wysokości 10% w skali roku. Spłata odsetek miała nastąpić w dniu spłaty należności głównej. Pożyczkodawca postawiła pożyczkę do dyspozycji pożyczkobiorcy na czas nieokreślony z możliwością wypowiedzenia umowy pożyczki przez każdą ze stron. Termin wypowiedzenia umowy pożyczki wynosił okres jednego miesiąca. Pismem z dnia 28 sierpnia 2020 r. powódka wypowiedziała pozwanemu umowę pożyczki z dnia 11 stycznia 2005 r. z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia. Pismem z dnia 15 września 2020 r. powódka wezwała pozwanego do zwrotu udzielonej pożyczki w terminie 6 tygodni od dnia, w którym umowa pożyczki została wypowiedziana. W/w przesyłki zostały doręczone pozwanemu w dniu 21 września 2020 r., jednak do spłaty pożyczki przez pozwanego nie doszło. Wobec powyższego roszczenie powódki, zgłoszone pozwem w niniejszej sprawie, nie budzi wątpliwości Sądu i jest w pełni zasadne.

Mając na uwadze, że pozwany uznał powództwo Sąd, po wyjaśnieniu stanu faktycznego sprawy oraz rozważeniu zasadności podstawy zgłoszonego i uznanego żądania powódki, doszedł do przekonania, iż uznanie to nie jest sprzeczne z prawem ani zasadami współzycia społecznego, jak również nie zmierza do obejścia prawa. Wobec powyższego Sąd jest związany uznaniem powództwa przez pozwanego.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku na podstawie przepisu art. 213 § 2 k.p.c. w zw. z art. 720 § 1 k.c. – zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł jak w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając przegrywającego pozwanego kosztami postępowania poniesionymi przez powódkę. Na koszty procesu, które poniosła powódka złożyła się uiszczona przez nią opłata od pozwu – 4.500 zł oraz koszty wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika – 5.400 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa – 34 zł. Z uwagi na powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 9.934 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Hanna Daniel